

Medlem glemmer imidlertid, at Ministeren ikke blot stillede sig velvillig overfor Deputationen, da den var hos ham, men han glemte ikke denne Velvillie, da han skulde stille Forslag om Ordningen af denne Sag. Ministeren stillede udtrykkeligt et Forslag, der sigtede til at gaa den Vej, som det ærede Medlem her har omtalt. Men hvorledes gik det med dette Forslag? Det gik saaledes, at i det andet Tings Finansudvalg mødte det Modstand hos alle Partier, og i selve Tinget forkastedes det med en meget smuk, men i dette Tilfælde ikke for Ministeren meget tiltalende Enstemmighed. Saaledes forelaa Sagen, da jeg tiltraadte, og man vil derfor sikkert indrømme mig, at da det maa anses for i høj Grad heldigt og rigtigt, at disse Spørgsmaal snarest blive løste, og at Aalborg faar ny Postlokaler, har der ikke været anden Vej at gaa, naar man vilde frem, end netop den Vej, som var betraadt af min højtærede Forgænger, og som jeg ogsaa har besluttet mig til at følge. Jeg kan derfor kun vedblivende anbefale den Ordning, der i saa Henseende er foreslaaet her.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) fandt det uforment, at der paa Finanslovforslaget er foreslaaet Statsgaranti for et Laan af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som „Andelsforeningernes Sanatorieforening“ agter at optage, idet han mente, at et saadant Laan kunde denne Forening med største Lethed faa uden Statsgaranti. Det er ganske rigtigt. Selvfølgelig er den Sikkerhed, en saadan Forening frembyder, saa overordentlig stor, at det med største Lethed vil kunne lykkes den at faa det fornødne Laan uden Statsgaranti, men vel at mærke ikke til samme Rente, som naar Staten føjer sin Garanti til. Det har vist sig ved Forsøg, Foreningen har gjort, at den ikke har kunnet faa Laanet billigere end til $4\frac{1}{2}$ —5 pCt., hvorimod der ingen Tvivl er om, at den med Statsgaranti kan faa det til 4 pCt. og maaske billigere. Under Hensyn til det samfundsnyttige Formaal, denne Forening søger at gennemføre, tør jeg haabe, at man ikke fra dette Tings Side vil gøre nogen Forandring paa dette Punkt.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg havde adskillige Bemærkninger at gøre til det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), men i Betragtning af, at vi gerne skulde slutte Forhandlingen i

Dag, og at Tiden er meget fremskreden, skal jeg afkorte dem til det mindst mulige.

Det ærede Medlem sluttede sig til mine økonomiske Betragtninger, sagde, at de vare sunde og gode, og at det var ganske rigtigt, at den private, økonomiske Mand i gode Tider opsparer Beløb, som han kunde have til Raadighed, naar de store Arbejder forestode, men, fortsatte han, det er egentlig kun en smuk Teori, som ikke stemmer med den Praksis, den tidligere Regering havde fulgt i de forløbne tre Aar, og heller ikke med den Praksis, der ligger i det nu foreliggende Finanslovforslag. Jeg kan hertil sige, at alt er jo relativt her i Verden, ingen Mennesker ere absolut gode, men nogle ere bedre end andre, og hvis der skal være Tale om nogen Praksis i saa Henseende, tør jeg dog sige, at den Praksis, som har været inaugureret siden 1901, er betydelig bedre og mere i Overensstemmelse med den Teori, om hvilken det ærede Medlem og jeg jo ere enige, end den Praksis, som blev praktiseret af vor Lovgivningsmagt i de Aar, der laa forud for 1901. Andet og mere har jeg ikke villet sige, og dertil har jeg føjet det Ønske, at det maatte lykkes mig med Rigsdagens Medvirken at fortsætte i dette Spor. — Det ærede Medlem sagde, at man sparer intet op til de store Foretagender. Nej, man har endnu ikke forøget Kassebeholdningen, men man kan dog sige, at der virkelig er noget opsparat, naar vi forøge vor Formue uden at stifte Gæld dertil, endogsaa saadan Gæld, som vi have Lovhjemmel for at stifte. Thi jeg beder det ærede Medlem erindre, at dette Ting vistnok har været væsentlig medvirkende til, at der ved Loven af 8. Maj 1894 og 27. April 1900 blev givet Hjemmel til at afholde en væsentlig Del af Udgifterne paa § 27 i disse Aar af Laanet af 1901. Det er denne Hjemmel, der ikke er bleven benyttet, og naar det ærede Medlem siger, at der ikke er opsparat noget, er det saaledes kun ret uegentligt. Thi, som sagt, man sparer ogsaa op, naar man forøger sin Formue uden i den Anledning at stifte ny Gæld.

Det ærede Medlem raillerede saa over, at det kun skulde være lykkedes at skabe en bedre Finanstilstand ved at gøre Livet dyrere her i Landet — han sigtede vel navnlig til saadanne Foranstaltninger som Portoforhøjelse og Forhøjelsen af Statsbanetaksterne. Jeg skal dertil sige, at naar man vil paatage sig ny Udgifter, saaledes som en Forøgelse af Lønningerne til Postvæsenets eller til Statsbanernes Funk-